

Töserdőben jártam . . .

Petőfi Népe 1991 jún. 25.

Újság

A tájékozottsághoz szokott ember bárhol is jár az országban, hamarosan keresi az újságosbódét, hogy megvegye kedvenc lapját. Töserdőben, az üdülőterületen két újságosbódét is lehet találni (illetve hármát, de egy teljesen üresen áll, húsz méterre az üzemelőtől). Mindkettőben gazdag a választék. A napilapok már kora reggel ott sorakoznak a kiskakiban, de Petőfi Népet csak azok tudnak szerezni, akik hajnalban kelnek. Mindkét elárusítóhelyen öt darabot kapnak naponta — mert bizonyára ennyit kérnek. Ez pedig kevésnek tűnik, hiszen az üdülőhelyen az emberek — ritka kivétellel — nem hajnalban szoktak felkelni. Sajnos az is előfordul, hogy az öt darab megyei napilap csak délután öt-hat óra körül érkezik meg. Minden más lap kapható, szinte korlátlanul.

— Tessék elhinni, kevés ez az öt Petőfi Népe. A jövő héten már tízet fogok rendelni — mondja az idős néni, mintegy vigasztalva, hogy délelőtt tíz órakor már nem tud adni Petőfit.

ABC-áruház

Noha nagy gyakorlatom van benne, rühellek vásárolni, mert a polcok (szakszerűen: gondolák) között elfog a bizonytalanság, hogy mit hol talállok meg, nehogy elfelejtsek valami fontosat a kosárba tenni. Ilyen bizonytalansági érzéssel léptem be a töserdei ABC-áruházba, ahol abban a pillanatban kellemes meglepetés ért: előre köszöntek nekem, az egyszerű vásárlónak, mikor még azt sem tudhatták, hogy csupán egy doboz gyufaért, vagy netán húsz rúd téliszalámiért mentem be. Ezt követően kedvesen irányítottak a fiatalasszonyok (vagy lányok), hogy mit hol talál-

lok meg, sőt felhívták a figyelmemet arra, hogy friss paradicsom érkezett, tejet délután is szállítanak és reggel héttől délután ötig egyfolytában nyitva tartanak.

Szombaton délelőtt több mindent akartam vásárolni, gondolván, hogy vasárnap „természetesen” zárva lesz az ABC. Felvilágosítottak a bolt dolgozói, hogy „természetesen” vasárnap is nyitva tartanak, még hozzá reggel héttől délután ötig.

Igaz, nincs kiírva az üzletben, hogy mindent a vásárlókért. Ők az elvet gyakorolják.

Telefon

Körülbelül fél évvel ezelőtt láttam egy filmet a televízióban: az üldözött aranyásó vagy marhatulajdonos irgalmatlan hosszú bolyongás után egy elhagyatott farmot talál. Bekopogtat és a következő pillanatban már telefonál a seriffnek. Ez jutott eszembe, amikor a Töserdőben kiderült, hogy sürgősen telefonálnom kell. Hamarosan viszont az is kiderült, hogy a több ezer hétvégi házzal, naponta ugyancsak több ezer üdülővel — gyerekekkel, felnőttekkel, öregekkel — „felszerelt” kirándulóhelyen csupán egyetlen nyilvános telefon van. Illetve csak fülke található, de azt kibeletették. Telefonálni tehát nem lehet, illetve az ember könnyörgőre foghatja a dolgot, de telefon helyett csak jó tanácsot kap, ami érthető, hiszen egy beszélgetés ma már öt forint. A jó tanács így hangzik: tessék bemenni Lakitelekre, ott van nyilvános krosszbár.

Valóban van. Ikerfülke áll a posta előtt és nyeli a pénzt, mint kacska a nokedlit. Kiderül, hogy csak az egyik telefon jó.

Hazafelé ballagva a tűző napon elfog a sárga irigység: miért nem születtem cowboynak valahol Arizonában?

— gál —